

Arrest

nr. 139 425 van 26 februari 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 augustus 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker van 1 juli 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die loco advocaat A. SAKHI MIR-BAZ verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. DEVOS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 1 februari 2008 werd aan de verzoekende partij een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats (bijlage 39ter) betekend.

Op 14 februari 2008 werd aan de verzoekende partij in het gesloten centrum een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) betekend, alsook een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats.

Op 26 februari 2008 werd de verzoekende partij succesvol gerepatrieerd naar Noorwegen.

Op 22 april 2013 ontving de verwerende partij een overnameverzoek van de Griekse autoriteiten in het kader van de Dublin II-Verordening, omdat de echtgenote van betrokkene in België zou verblijven.

Op 30 april 2013 verklaarde de verwerende partij verantwoordelijk te zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van de verzoekende partij, op basis van artikel 8 (gezinslid die asiel aanvraagt in andere Lidstaat) van de Dublin II-Verordening.

Op 10 september 2013 reisde de verzoekende partij per vliegtuig van Griekenland naar België.

Op 11 september 2013 diende zij te België een asielaanvraag in.

Op 6 juni 2014 diende de verzoekende partij een aanvraag tot verblijf, in toepassing van de artikelen 10 en 12bis, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet) in.

Op 23 juni 2014 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van subsidiaire beschermingsstatus in.

Op 30 juni 2014 nam de gemeente Schaarbeek een beslissing tot niet-inoverwegingname van een aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15ter).

Op 1 juli 2014 nam de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies) ten aanzien van de verzoekende partij. Deze bijlage 13quinquies vormt de bestreden beslissing.

Op 28 juli 2014 diende de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Dit beroep werd op 9 december 2014 verworpen door de Raad.

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van niet ontvankelijkheid op wegens gebrek aan belang. Zo stelt de verwerende partij dat zij in casu over een gebonden bevoegdheid beschikt, zodat een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing aan de verzoekende partij geen voordeel kan opleveren nu zij niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen.

De Raad wijst er op dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts beroepen voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggesproken naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend.

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werden genomen in uitvoering van artikel 75, § 2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) en van artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet.

Artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies betekend.(...)”

Artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet, zoals gewijzigd door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012 (ed. 2), wet in werking getreden op 27 februari 2012 en waarnaar voornoemd artikel 75, § 2 verwijst, luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig het bepaalde in artikel 51/2. Indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1°, en de vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°, of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt onverwijld ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.”

Uit voornoemd artikel 52/3, § 1 blijkt dat, indien aan de vreemdeling die onregelmatig in het Rijk verblijft, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend of indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van zulke vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1° van de vreemdelingenwet, de staatssecretaris of zijn gemachtigde beslist dat deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen.

Gelet op de bewoordingen van artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: ten eerste, de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd of de Raad heeft het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen én ten tweede, deze vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk. De staatssecretaris of zijn gemachtigde moet bijgevolg eerst nagaan of aan deze twee voorwaarden is voldaan. Is dit het geval, dan moet de staatssecretaris of zijn gemachtigde vervolgens beslissen dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7 van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Hij beschikt ter zake niet over enige appreciatiemogelijkheid.

In casu blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd aan de verzoekende partij door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 23 juni 2014. Tevens blijkt uit deze stukken dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen de voormelde beslissing heeft verworpen. Voorts wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat de verzoekende partij onder het toepassingsgebied van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet valt.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een

bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven. 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...)."

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet meer over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden.

De verzoekende partij betwist niet dat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten. Gelet op de gewijzigde bepaling van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet en voor zover dat niet blijkt dat de verzoekende partij over enig verblijfsrecht beschikt, zal de staatssecretaris in casu niet anders kunnen doen dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij in principe dan ook geen nut opleveren.

Geen bevel mag worden gegeven, ook niet op grond van gebonden bevoegdheid, wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder deze van het EVRM (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient in het kader van voorliggende betwisting dan ook na te gaan of een middel dat op deze grond opgeworpen wordt, gegrond is. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

Wat de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM betreft, dient erop gewezen dat deze bepaling stelt dat eenieder wiens rechten, welke in het Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, recht heeft op een daadwerkelijke rechtshulp voor een nationale instantie. Deze bepaling heeft geen onafhankelijk bestaan, maar kan slechts worden ingeroepen in samenhang met de verdragsbepaling waarvan de schending wordt ingeroepen (RvS 4 januari 2006, nr. 153 232).

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat verzoeker een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoeker naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoeker (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet de verzoekende partij doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een

eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

De verzoekende partij voert aan dat momenteel nog geheel onduidelijk is waarheen de autoriteiten haar zouden uitwijzen en op welke manier dat zou gebeuren. Zij geeft aan dat er volledige onduidelijkheid bestaat of ten aanzien van het land van uitwijzing reeds een daadwerkelijk onderzoek van artikel 3 van het EVRM heeft plaatsgevonden. Zij voert aan dat zij wel degelijk belang heeft bij het aanvoeren van deze grief in het huidige stadium van de procedure, omdat eens de beroepstermijn is verstreken voor dit bevel, zij op het ogenblik van eventuele gedwongen verwijdering niet langer haar rechtsmiddel op ontvankelijke wijze zal kunnen uitoefenen.

De Raad kan de verzoekende partij niet volgen waar zij stelt dat geenszins duidelijk is naar welk land zij het risico loopt uitgewezen te worden. De Raad kan immers uit het administratief dossier geenszins afleiden dat er eventueel, in geval van een imminent risico op uitwijzing, *quod non in casu*, sprake zou zijn van een uitwijzing naar een derde land. In tegenstelling tot de zaak *Singh et autres c. Belgique*, waarnaar de verzoekende partij verwijst (EHRM 2 oktober 2012, nr. 33210/11) waar er discussie was omtrent de Afghaanse nationaliteit van de verzoekende partijen en er duidelijk sprake was van een risico op uitwijzing naar Rusland, met vervolgens risico op uitwijzing naar Afghanistan, is in casu de nationaliteit van de verzoekende partij niet betwist. Bijgevolg is het betoog aangaande de onduidelijkheid van het land waarnaar de verzoekende partij zou teruggestuurd worden bij uitvoering van het bevel, theoretisch. Bovendien wijst de Raad erop dat zowel door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, als door de Raad ten aanzien van Afghanistan een beoordeling is gebeurd aangaande het bestaan van een risico zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet, dat grotendeels overeenstemt met het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij geeft geen concrete nieuwe elementen aan, die eventueel niet in het verleden werden meegenomen in het beraad en die tot een andere beoordeling aanleiding hadden kunnen geven, noch elementen die zich hebben voorgedaan na het arrest van de Raad waaruit toch een schending van artikel 3 van het EVRM ten aanzien van Afghanistan zou kunnen blijken in hoofde van de verzoekende partij. Een schending van artikel 3 van het EVRM of een eventueel verdedigbare grief op grond van artikel 3 van het EVRM is niet aangetoond.

Losstaand van het gegeven dat dergelijk betoog slechts getuigt van een louter hypothetisch belang, merkt de Raad op dat de kritiek van de verzoekende partij in wezen neerkomt op een kritiek op de wet – die geen automatische schorsende werking verleent aan een annulatieberoep ingesteld tegen een bevel om het grondgebied te verlaten – waarbij de Raad dergelijke kritiek niet in aanmerking kan nemen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 23 februari 2000, nr. 85.592; RvS 9 oktober 2002, nr. 111.146; RvS 24 oktober 2011, nr. 215.954; RvS 21 november 2011, nr. 216.359). Het komt de Raad niet toe om eventuele leemten in de wet zelf aan te vullen of een schorsende werking te verlenen aan procedures waaraan de wetgever geen schorsende werking meende te moeten toekennen. Door aldus te handelen zou de Raad in de plaats van de wetgever optreden. In geval dat de verwerende partij de verzoekende partij op een gedwongen wijze zou wensen terug te sturen, waarbij het duidelijk is wat de bestemming zal zijn, neemt de verwerende partij in principe een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten, waardoor de verzoekende partij de mogelijkheid heeft de Raad te vatten middels een procedure tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid om alsnog haar grief ten aanzien van artikel 3 van het EVRM beoordeeld te zien.

Daar er enkel een schending van artikel 13 van het EVRM kan aangenomen worden, indien er eveneens een verdedigbare grief op grond van een andere verdragsbepaling wordt aannemelijk gemaakt, kan evenmin de schending van artikel 13 van het EVRM worden aangenomen.

Wat betreft de aangevoerde schending van het hoorrecht wijst de Raad er op dat hoewel de verzoekende partij gevolgd kan worden waar ze stelt dat de overheidsinstanties van de lidstaten gebonden zijn door het hoorrecht, zoals vastgesteld in artikel 41 van het Handvest, het miskennen van het hoorrecht slechts tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden indien deze beslissing een andere uitkomst zou kunnen hebben gehad indien de onregelmatigheid niet had plaatsgevonden (HvJ 10 september 2013, C-383/13). De verzoekende partij toont met haar theoretische uiteenzetting omtrent het hoorrecht het bestaan niet aan van specifieke omstandigheden die middels een voorafgaand gehoor tot een andere uitkomst van de bestreden beslissing zouden hebben kunnen leiden. De schending van artikel 41 van het handvest wordt niet aangetoond, evenmin als de schending

van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur waarbij qua invulling naar het voorafgaande kan verwezen worden.

Het betoog van de verzoekende partij doet geen afbreuk aan de gebonden bevoegdheid van de verwerende partij.

De exceptie van de verwerende partij wordt aangenomen.

Het beroep is niet ontvankelijk bij gebrek aan het rechtens vereiste actueel belang.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend vijftien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU